

WATTEBUSTR. 17

BRUSSEL

TEL. 12.52.82

P.C.R. 8175.68

MAART

1954

PRIJS

één frank

MAAND BLAD UITGEGEVEN DOOR DE BELGISCHE UNIE
VOOR DE VERDEDIGING VAN DE VREDE (B.U.V.V.)

BERLIJN - GENEVE

Een overwinning voor de geest van onderhandeling

In ons vorig nummer schreven wij betreffende de aanvangende Conferentie van Berlijn: «De deur naar de Vrede staat op een kier».

Wij drukten tevens de vrees uit, dat die deur terug zou toegesmaakt worden. Tijdens de Conferentie hadden wij herhaaldelijk de indruk, dat die vrees ginc bewaarheid worden. De Engelse «Sunday Times» schaamde zich niet te schrijven: «Van nu af komt het er voor de Westerse ministers op aan de Conferentie te verlaten zonder de indruk te verwekken, dat zij de breuk verzoorzaakt hebben». En de «Synday Times» was niet het enige blad, dat in deze werd niet te bekrachtigen.

Welnu, dat is niet gebeurd. Het is niet op een breuk uitgelopen. De toon der onderhandelaars is over het algemeen voorzichtig geweest. Er heerste een atmosfeer van correctheid, soms zelfs van vriendelijkheid. En het is geëindigd met een gezamenlijk opgesteld slotcommuniqué.

In dat opzicht mag de Conferentie van Berlijn een overwinning genoemd worden voor de geest van onderhandeling.

CONFERENTIE VAN GENEVE.

Een groot deel van de pers schijnt er met plezier nadruk op te leggen, dat de Conferentie van Berlijn, tot weinig positieve resultaten geleid heeft.

Indien het waar is, dat op het kapitale punt van het Duitse vraagstuk geen overeenstemming bereikt werd, dan zouden wij niettemin als vredesbeweging ten zeerste te kort schieten, indien wij nalieten te beklemtonen, dat de Conferentie van Berlijn ons voert naar een Conferentie te Genève.

Zoals voorzien kwam in Berlijn het onafwendbare thema te berde van een conferentie onder de Vijf Groten, met, inbegrip van de Volksrepubliek China. Aanvankelijk wilde Foster Dulles er niet van horen. Maar hij heeft moeten voelen, dat op dit punt de grond hem meer en meer onder de voeten wegzonk. Er is dan ook een compromis tot stand gekomen, dat beslist een belangrijke stap in de goede richting betekent.

Op 26 April wordt te Genève een samentreffen voorzien waarop benevens de Vijf Groten ook de beide Korea's en de aldaar oorlogvoerende mogendheden uitgenodigd worden.

Niemand kan het enorm belang ontkennen van het feit, dat de Amerikaanse en de Chinese regeringen rond één tafel gaan plaats nemen.

Korea.

Op de agenda van de conferentie te Genève wordt in de eerste plaats Korea vermeld. Tevens wordt de geest van de oplossing voldoende

duidelijk ^{aan} te geven: «oprichting langs vreedzame middelen van een verenigd en onafhankelijk Korea». Het lijdt geen twijfel dat, indien de onderhandelaars zich bereid tonen in die richting de oplossing te zoeken, zij tamelijk gemakkelijk tot resultaten kunnen komen.

Laat ons nochtans het gekuip van sommige verwoede oorlogstokers niet onderschatten. Er is toch die afschuwelijke Syngman-Rhee, dat prototype van verwording en corruptie, die geweldenaar, die 20.000 politieagenten gemobiliseerd heeft om de Kamerleden samen te drijven en zijn «verkiezing» tot president af te persen. Syngman-Rhee weet, iedereen weet, dat eenmaking van Korea met vreedzame middelen, het einde van zijn regime betekent. Het is dan ook niet te verwonderen, dat deze Syngman-Rhee, die geen week laat voorbijgaan zonder opnieuw met hervatting der vijandelijkheden te dreigen, het na de Conferentie van Berlijn nodig gevonden heeft te beginnen brullen over verraad.

Maar erger is het, dat Syngman-Rhee niet voor eigen rekening optreedt. Niemand zal het loochenen, dat hij zonder hulp van de regering der Verenigde Staten geen vier-entwintig uren stand houden kan. Wanneer hij zich dus de luxes permitteren kan allerlei bedreigingen in de wereld te slingeren, dan is het om dat te verkondigen, wat de regering van Eisenhower bedoelt, maar niet met dezelfde brutaliteit uitspreken kan.

Dàar zit hem het grote gevaar. Vietnam.

Een groot succes mag het genoemd worden, dat eveneens het beëindigen van de oorlog in Vietnam op de dagorde te Genève voorkomt.

De oorlog — die door Frankrijk begonnen werd — en sinds zoveel jaren woedt, biedt voor het kolonialisme niet enig uitzicht op overwinning meer. De Franse openbare mening geeft er zich maar al te duidelijk rekenschap van. Het staat nu al zo ver, dat practisch iedereen in Frankrijk — behalve dan de regering — het einde van dit zinloos bloedvergieten verlangt. En ook buiten Frankrijk is het zo. Het is geen toeval, dat de oproep van de Indische Premier tot het staken van het vuur zo'n enorme weerklank gevonden heeft in de wereld, zoals trouwens de uitlatingen van de eerste minister van Canada en de secretaris-generaal van de U.N.O. bewijzen.

Wellicht oordelend, dat de aanval de beste verdediging is, heeft F. Dulles in Berlijn de Chinese regering als verantwoordelijk voor de oorlog in Vietnam aangeklaagd. Maar dat is nu eenmaal te dwaas. De regering van Peking is eerst einde 1949 tot stand gekomen, dan wanneer de oorlog in Vietnam sinds 1946 bezig is.

Het is bovendien vanwege F. Dulles onbeschaamd over Chinese inmenging te spreken, wanneer de radio ons toch dagelijks vertelt over de steeds directer wordende manier van ingrijpen der U.S.A.

Trouwens nog onlangs maakte een Frans zegsman officieel bekend, dat de steun van de Verenigde Staten aan het Franse kamp minstens tienmaal zo omvangrijk is, als die van China aan Ho-Chi-Min. Dezelfde zegsman voegde er nog aan toe, dat de Chinese regering geen vliegtuigen en geen strijdkrachten leverde, dan wanneer de Verenigde Staten dit wel doen. Bovendien werd in de Franse Nationale Vergadering verklaard, dat 78% van de oorlogskosten in Indo-China tegenwoordig door de Verenigde Staten gedragen worden.

Ten overstaan van al deze zo ernstige hinderpalen is het duidelijk, dat de weg die van Berlijn naar Genève loopt, slechts heilzaam zijn kan, indien ondertussen de volkeren hun vredeswil, met meer aandrang nog dan te voren, gelden laten.

DE BELGISCHE UNIE VOOR DE
VERDEDIGING VAN DE VREDE
EN DE VERKIEZINGEN.

De B.U.V.V. is geen partijorganisatie en wenst het ook niet te worden. Zij blijft ter gelegenheid van de verkiezingen dan ook buiten de partijstrijd als dusdanig.

Maar de B.U.V.V. heeft sinds jaren strijd gevoerd tegen de E.D.G. en de Duitse herbewapening. Zij heeft langs de weg van manifesten op verschillende plaatsen de namen gepubliceerd van de mandatarissen, die voor en die tegenstemden bij de bekrachtiging van de E.D.G. Zij heeft de voorstemmers beschuldigd van verraad aan de vrede.

Het is dus logisch, dat naar de mening van de B.U.V.V. iemand, die de vrede lief heeft, in geen geval zijn stem kan geven 't zij aan een kandidaat die de E.D.G. bekrachtigde, 't zij aan een kandidaat, die zich voor de herbewapening van Duitsland uitspreekt.

E.D.G.

Vergeet dan

wie het kan:

de bommen en het gruis
de grauwe uniformen,
het zwarte hakenkruis.
De zonen weggezonden,
de vaders in gevang,
de vrouwen vol verdriet,
en moeders, stil en bang,
de lippen zonder lied.

Vergeet dan

wie het kan:

de kampen en de doden,
de beulen en de haat,
de kloppacht in de straat.
de martelgang der joden,
De moeders zonder zonen,
de vrouwen zonder man.

Vergeet dan

wie het kan !

Marc Braet.

Berlijn.

Het Duitse Vraagstuk.

Beslist negatief is het uitgelopen met de oplossing van het Duitse vraagstuk en de veiligheid van Europa.

Wij stellen hier de essentiële verschillen in al hun objectiviteit tegenover elkaar.

De Westerseren willen de eenmaking van Duitsland bewerkstelligen langs de weg van verkiezingen onder de controle van de vier bezettende mogendheden. In feit betekent dit: onder controle uitsluitend van de drie Westerseren. Want in de controle-commissie zou alles beslist worden bij meerderheid, d.i.: drie (Westerseren) tegen één (S.U.).

De Westerseren spreken hierbij over «vrije verkiezingen». Wat bedoelen zij daarmee? Zij bedoelen verkiezingen, zoals die verleden jaar onder leiding van Adenauer in West-Duitsland gehouden werden.

In acht genomen, dat er in West-Duitsland een bevolking woont twee maal zo rijk als in Oost-Duitsland; in acht genomen, dat de geest van Hitler in West-Duitsland bij lange niet dood is; dat de oorlogsmislatieën er opnieuw vrij zijn; dat de vers-hun daden verheerlijkt en als voorbeeld stelt aan de jeugd; dat de oorlogsfabrikanten die Hitler in het zadel hielpen, er opnieuw aan het hoofd van hun ondernemingen staan en opnieuw de militaristische strieken financieren; in acht genomen, dat het parlement en de ministeriele diensten van Bonn wriemelen van gewezen Nazi's; rekening houdend met het feit, dat de vredesstrijders en de democraten en de communisten opnieuw in het Duitsland van Adenauer achtervolgd worden, dat hun de pers verboden, hun vergaderingen overvallen en hun militanten gearresteerd worden... dat alles in acht genomen, wordt de berekening van de Westerseren maar al te duidelijk. Ze weten heel goed, hoe diep het fascistische vers-gif nog in de Duitse ziel vermengd zit. En het resultaat van zulk soort «vrije verkiezingen» zou uiteindelijk op de vestiging uitlopen - in gans Duitsland - van een of ander neo-nazisme.

En dan staan we weer even ver als vóór de oorlog. En dan kan het spel opnieuw beginnen... voor de derde maal.

Te meer daar de Westerseren bovendien eisen, dat Duitsland, gans Duitsland, ook het Oosten, zou opgericht worden tot de gepantserde vuist van de E.D.G., een vuist, die siddert om weerwraak.

Molotov stelt iets anders voor: een voorlopige regering, samengesteld uit vertegenwoordigers van de beide bestaande regeringen; deze voorlopige regering - en zij alleen - gelast met de inrichting van verkiezingen; bij deze verkiezingen vrijheid van handelen gewaarborgd aan alle democratische partijen en organisaties, terwijl integendeel de actie van fascistische en militaristische organisaties

zou verboden worden. Ten slotte wil Molotov een geneutraliseerd Duitsland, dat noch met het Oosten, noch met het Westen bondgenootschap sluiten mag.

Zo staan de posities tegenover elkaar afgelijnd.

De Westerseren eisen voor zich controle over de Duitse verkiezingen, Molotov, eist die niet, de Westerseren erkennen slechts het bestaan van één regering in het huidige Duitsland, Molotov erkent er twee; de Westerseren eisen vrije hand voor de fascistische en militaristische organisaties in Duitsland, Molotov verzet zich tegen de drijfveren van deze groepen; de Westerseren eisen dat Duitsland met hen bondgenootschap sluiten zou, Molotov stelt deze eis niet voor de Sovjet-Unie...

Waarachtig, met die Molotov is er niet te praten...

Het Oostenrijkse Vredesverdrag.

Evenmin in zake Oostenrijk is men te Berlijn tot enig resultaat gekomen.

Vooraleer Figl, Oostenrijks minister van Buitenlandse Zaken naar Berlijn afreisde, heeft kanselier Raab verklaard, dat zijn land niet de bedoeling had bondgenootschap te sluiten, noch met het Oosten, noch met het Westen. Bij dezelfde gelegenheid heeft kanselier Raab bevestigd, dat Oostenrijk geen buitenlandse militaire bases op zijn grondgebied toelaten.

Te Berlijn heeft Molotov geëist, dat deze twee verbintenissen door Oostenrijk zouden onderschreven worden in het vredesverdrag.

Volgens het zeer ernstige Franse dagblad, «Le Monde», was de Oostenrijkse regering bereid de verbintenissen, door Molotov gevraagd, te onderschrijven.

Wij citeren verder «Le Monde»: «Gealarmeerd door deze berichten heeft Mr F. Dulles Dinsdagmorgen Mr. Figl bij zich ontboden, nog vóór deze Mr. Molotov moest ontmoeten, om hem op zijn hoede te stellen voor de Russische ontwerpen. Mr. F. Dulles zou de vrees uitgesproken hebben, dat, indien een vredesverdrag met Oostenrijk getekend werd, vóór dat met Duitsland, kanselier Adenauer grote moeilijkheden ondervinden zou in zijn buitenlandse politiek. De delegatie van de Bonn-regering te Berlijn maakt er trouwens helemaal geen geheim van er niets voor te voelen, dat het Oostenrijkse vraagstuk zijn beslag krijgen zou vóór het Duitse. Zij ziet daarin een «gedeeltelijke» oplossing, waarvan de bepalingen, inzonderheid die der neutralisatie van Oostenrijk, op spijtige wijze de opstellers van het Duitse vredesverdrag zou kunnen beïnvloeden».

M.a.w. Oostenrijk mocht geen vredesverdrag ondertekenen, waarbij het zich tot neutraliteit zou verbinden, want als men zulks voor Oostenrijk aanvaardt, waarom zou men het dan niet eveneens voor Duitsland aannemen?

Tegen de Volksafkeuring in bekrachtigt de Senaat de E.D.G.!

Alvorens op Vrijdag 12 Maart de Senaat tot de stemming over de E.D.G. zou overgaan had onze Unie enige dagen tevoren aan de heer Struye, Senaatsvoorzitter, een memorandum overhandigd, waarbij de Senaat uitgenodigd werd niet te bekrachtigen.

RESULTATEN VAN DE RAADPLEGINGEN.

Dat de mening van het Belgische volk over de Duitse herbewapening duidelijk is, bewezen onze raadplegingen. Een eenvoudig overzicht van de resultaten overtuigt ons dat de Kamer, noch de Senaat, voldoende rekening hielden met de volkswil.

Totaal der geraadpleegde personen:	Aantal stemmen tegen de E.D.G. en %	Aantal stemmen voor de E.D.G. en %	Blanco en ongeldige stemmen: en %
77.472	53.460 hetzij 66,8%	2.310 hetzij 3,2%	21.702 hetzij 28%
Totaal der personen geraadpleegd in de bedrijven:	33.833	25.925 hetzij 76,6%	797 hetzij 2,6%
Totaal der personen geraadpleegd in de gemeenten:	43.639	27.535 hetzij 63%	1.513 hetzij 3,6%
			14.591 hetzij 33,4%

HOE WERDEN DEZE RESULTATEN BEKOMEN?

De raadplegingen werden niet alleen door onze Unie ingericht. Ook verscheidene van midse verenigingen stonden ons in die taak bij, zoals o.a. te Evere. Buiten ganse gemeenten werden ook 75 fabrieken en werkhuizen aangepakt. Zo kon de bevolking haar wil uitdrukken over een verdrag dat over onze toekomst zal beslissen.

Weerspiegelen deze resultaten de werkelijke mening der bevolking? Wij menen dat onze werkwijze er borg voor staat.

Voorerst werden de bevolking of de arbeiders door middel van manifesten, meetings en speciale uitgaven van ons nummer ingelicht over de werkelijke draagwijdte van het verdrag. Dan werden omslagen met stembrieven uitgedeeld, die achteraf, gesloten, terug werden opgehaald. Het kiesgeheim was aldus volledig. De telling werd in het openbaar verricht, wat de behaalde resultaten verrechtvaardigt.

50% der betrokken personen brachten gemiddeld hun stem uit, hetgeen overeenstemt met de cijfers der landen, waar men niet verplicht is te kiezen. Het ging hier echter niet om een officiële stemming, zodat wij van de steun en de middelen der openbare machten verstoken bleven. Ergo: de officiële stemkantsing was doorgaans ons deel. Enkel een groep geestdriftigen, die hele dagen aan dit werk wijdden, hebben de raadplegingen mogelijk gemaakt. Men kan zich gemakkelijk indenken hoeveel moeite het gekost heeft iedereen te bereiken? De geldelijke lasten dezer raadplegingen hebben wij bijna geheel

kunnen dekken door de steun, die in de enveloppen opgehaald werd.

Wanneer we bedenken dat de opiniepeilingen van het Gallup-instituut op een gemiddelde van 3.000 personen gesteund zijn, dan wordt het ons duidelijk dat de resultaten van onze raadplegingen een grote waarde bezitten. Zij waren onbetwistbaar van aard ons te verplichten onze onrust bij de senaat uit te drukken.

HOE HEEFT DE SENAAT GEANTWOORD?

De voorafgaandelijke debatten in de Senaat hebben veel stof doen opwaaien, en door sprekers van verschillende partijen werden stellingen gesteund, die zeer dicht de onze benaderen. Wij menen dat vele Senatoren tóch het verdrag goedkeuren, opdat naderhand, bij de niet-bekrachtiging door Frankrijk of Italië, de verantwoordelijkheid niet op België zou kunnen geschoven worden.

Vooraf hadden de heren Rolin (B.S.P.) en Kluyskens (C.V.P.) een verdragingsmotie ingediend, die er op neerkwam, dat de verdragen van Bonn en Parijs de wereld definitief in twee zouden snijden. De Duitse hereniging zou aldus onoverkomelijk verhinderd worden, niettegenstaande alle kansen op accord tussen Oost en West verre van uitgeput zijn. Deze motie bekwam de steun van 42 senatoren.

Daarop kwam de heer Rolin terug met een hypothese naar voor, die zeer duidelijk de gevaren der Europese integratie in het daglicht stelt. Hij doelde op de vele grensincidenten die door de Duitsers in het Oosten kunnen uitgelokt worden: «Over 5 jaar zal Duitsland machti-

ger geworden zijn. Het zal veel meer dan 12 divisies hebben. Telefoon van de Wehrmacht: «We worden aangevallen! Onmiddellijk zijn wijzelf ook in oorlog. Onze soldaten staan ook op het slagveld, want onze divisies zijn ingedeeld in Duitse legerkorpsen».

Op deze uiting van gezond doorzicht antwoordde de Senaat met 125 stemmen vóór de nieuwe Wehrmacht, 40 stemmen tegen, en 2 onthoudingen. Onder de tegenstemmers troffen we 10 C.V.P.-ers, 26 B.S.P.-ers, één onafhankelijke, en 3 communisten aan.

WAT LEERDE ONS DEZE STEMMING?

Het best toont ons de verdeeldheid in de socialistische partij hoe de tetengstand tegen het monsterverdrag zienderogen groeit. Bijna de helft der Senatoren kantte zich er tegen. Deze afwijziging loopt gelijk met de blijken van groter wordend verzet in de Engelse Labourparty, waar onlangs slechts een zeer nipte meerderheid gevonden werd om zich gunstig over de voorgestelde verdragen uit te spreken. Ook een opiniepeiling door het Gallup-instituut wees op een toe-

nemende vijandigheid in dit land.

Oelangs kregen we het bericht te horen dat in Frankrijk de bekrachtiging een «ongunstig» verloop dreigt te nemen. Engeland antwoordt op de geveuste bijgevoegde protocollen slechts met het te mager geachte behoud van de huidige troepensterkte in Europa. En dit dan nog in het geval «het gevaar voor een agressie niet vermindert».

Het E.D.G.-verdrag is om deze en vele andere redenen ver van zijn toepassing verwijderd. Onze strijd in België was niet vergeefs. We hebben aangetoond dat in ons eigen land de zucht naar onafhankelijkheid levendig is, en dat de mensen duidelijk het Europese spel doorzien, wanneer men ze er over inlicht.

De politieke toestand in België verschilt veel met die van Frankrijk. Zo 25% der senatoren de weerzin van ons volk voor avonturen vertolkt, moet dit voor Frankrijk een aanmoediging zijn. Ook Italië zal inzien dat dit verdrag, dat onoverkomelijk ontwrichtend zal blijven voor de toekomst van de vrede, moet van de hand gewezen worden. Onze strijd dient om die reden niet te verzwakken. Meer dan ooit zullen wij ons tegen de E.D.G. verzetten om de vrede te vrijwaren!

IN ALLE LANDEN... BIJ ALLE VOLKEREN... IN GANS DE WERELD...

IN DE U.S.A.
— Personaliteiten uit verschillende staten verklaren zich voor «onderhandelingen in een geest van wederzijdse toegevingen». Bij de ondertekenaars van deze verklaring bevinden zich o.a. de gewezen gouverneur van Minnesota, A. Benson, een gewezen Congreslid J.R. Bernard; verder letterkundigen, journalisten en professoren, alsmede Th. Rosebury, bacterioloog en schrijver van «Vrede of Pest».

IN ITALIE.
...verwerpt de openbare opinie de E.D.G.
— De tiende verjaring van de Weerstand werd dit jaar met grootse plechtigheden in gans het land herdacht.
— Te Napels verzette de bevolking zich tegen het Amerikaanse plan in deze havenstad een basis voor atoomwapens aan te leggen.
— Te Livorno en Ravenna trachten de bewoners te verhinderen, dat zou overgegaan worden tot de aanleg van Amerikaanse militaire vliegvelden.

TE SANTIAGO IN CHILI.
Baltasar Castro, Voorzitter der Kamer van Volkvertegenwoordigers, bracht in Januari verslag uit over de zitting van de Wereldvredeeraad te Wenen. Tienduizend personen verdrongen zich in het grootse theater van de Chileense hoofdstad om volgeestdrift dit verslag te aanhoren en toe te juichen.

IN ENGELAND.
«Laat ons de culturele uitwisselingen vermeerderen tussen Groot-Britannië en China».

Engelse geleerden en kunstenaars verklaarden: «Wij hebben een grote bewondering en een diepe eerbied voor de kunst en van de oude Chinese beschaving, waarover wij nog veel kunnen leren. Wij voelen in het bijzonder de noodzakelijkheid aan, moederplichtingen te ontvangen over de culturele en wetenschappelijke samenwerkingen van het China van vandaag».

Wie ondertekenden deze verklaring?
Sir P. Abercrombie, ere-professor aan de Londense Universiteit en Voorzitter van de Internationale Vereniging voor Architecten; Lord Boyd-Orr, lid van de Royal Society; C.A. Coulson, professor aan de Universiteit van Oxford; A. John, lid van de Koninklijke Academie voor Schone Kunsten, e.a.

IN INDONESIE.
Een groot Vredescongres werd gehouden te Djakarta. De afgevaardigden werden ontvangen door Achmed Soekarno, president van de Indonesische Republiek. Een Vredesraad van 56 leden werd verkozen, onder wie professoren, ministers, parlementairen, leiders bij politieke en arbeidersbewegingen... In Indonesië ondersteunt de vredesbeweging de onafhankelijkheid der volkeren.

EN IN FRANKRIJK?
— De strijd voor de Vrede in Frankrijk staat meer dan ooit in het teken van de strijd tegen de E.D.G. Studenten van verschillende hogescholen hebben daarover te Parijs een openbaar debat ingericht. Hier namen o.a. het woord: Claude Bourdet, directeur van «L'observateur», R. Capitant, gaullist, gewezen minister, G. Cogniot, communistisch volksvertegenwoordiger, de bekende schrijver J.P. Sartre, en anderen.
— Honderden personaliteiten van al-

SPROKKELS UIT DE PERS.

«Vooruit» betwijfelt de fataliteit van de oorlog.
Na de lange jaren van koude oorlog, tijdens welke de vredesstrijders het dikwijls hard te verduren kregen, doet het goed in een hoofdartikel als dit van 23 Februari, van de hand van «de man in marge» het volgende te lezen:

«...ieder gebeuren, ieder contact, zelfs iedere nieuwe omstandigheid, die het afnemen van de internationale spanning in de hand kan werken, vindt telkens over heel de wereld een klank van hoop en verdrang naar vrede is geen uiting van de vorige eeuw.

Integendeel, het is - wellicht onder de impuls van de ontzaglijk dreigende mogelijkheden van onze in de atoomtijd getreden wereld - het onfeilbaar aanvoelen, dat de omstandigheden zich wijzigen ten gunste van de vrede.

Het is tegelijk het besef, dat men niet langer zonder kans op weerstand wordt meegesleurd in een maalstroom van gebeurtenissen en omstandigheden naar een toekomst, waar ergens het punt ligt voor een nieuwe wereldoorlog, maar de zekerheid, dat een dergelijke catastrofe thans het gevolg van vergissingen kan zijn en niet langer een fataliteit van tegen elkaar oprukkende ideologische hemisferen».

Maar «de man in marge» wijft niet halverwege staan: hij noemt een kat een kat.

E. D. G. verhindert vreedzame coëxistentie.

We citeren verder uit «Vooruit»: «Vandaar het gevaar van de politici, die nog de verwezenlijking wensen van hun politiek, waarvan ze in 1948 de basis hebben gelegd, zich steunend op het fatalisme van een onvermijdelijke oorlog tussen Amerika en Rusland of, in het gunstigste geval, op een bestendiging voor onbepaalde tijd van de koude oorlog.

Ze weigeren te aanvaarden, dat dit alternatief voorbij is. Nochtans geen mens gelooft nog aan de dreiging van een voor de deur staande oorlog tussen Rusland en Amerika of aan een inval van de Sovjets in West-Europa. En de koude oorlog evolueert onbetwistbaar naar een koude vrede.

Het Europees leger vormt het sluitstuk van deze verouderde politiek. Het is meer dan ooit het ogenblik zich in te spannen om te belletten, dat dit vóór zijn geboorte reeds geducht gedrocht tot stand komt. Waarom nu meer dan ooit?

le gezindheden roepen de bevolking op bij de parlementairen aan te dringen, dat zij de verdragen van Bonn en Parijs verwerpen.

...en de Franse toneelkunstenaars? Wie kent niet Bernard Blier, Yves Montand, Annette Poivre, Simone Signoret J.P. Le Chanois, Louis Daguin? Zij allen betuigen zich in een manifest dat door 200 kunstenaars, techniekers en werklieden van de film- en toneelwereld ondertekend werd.

Om twee grondige redenen.

Ten eerste omdat, wanneer het wordt opgericht, het klimaat van ontspanning, van toenadering, van vreedzame coëxistentie tussen Oost en West op slag een einde neemt.

Het zou betekenen voor onafzienbare tijd verzetken aan de eenmaking van Duitsland... tot op het ogenblik, dat de gere militariseerde West-Duitsland die taak op gewelddadige wijze op zich zou nemen.

Het Europees leger is ten slotte een provocatie, niet alleen voor de Russen, maar ook voor de Polen en de Tsjehen, wat zoveel betekent als het totale failliet van iedere denkbare vredespolitiek».

«De man in de marge» doet dan ook een beroep tot de mandatarissen van zijn partij om de E.D.G. te verwerpen. Wij weten nu intussen, dat een belangrijk aantal B.S.P.-senatoren zulks inderdaad gedaan heeft.

De E.D.G. wekt kolonialistische ambities bij Herr Schacht.

Het Zwitserse blad «Illustrée» heeft een interessante brief van Herr Schacht gepubliceerd. Die brief was gericht aan de industrielen van de Ruhr en er staat in te lezen, dat na de bekrachtiging van het Europees Leger Frankrijk van zijn mandaat over de Afrikaanse gebieden Togo en Kameroen en België van Ruanda-Urundi afstand zouden moeten doen. Dat waren vóór 1918 toch Duitse koloniën. Dr Schacht schrijft in die brief:

«Amerika, welk land belang stelt in het herstel van het Duitse oorlogspotentieel, zou onze wettige eisen op onze Afrikaanse bezettingen steunen».

Wie durft er nu nog twijfelen aan het vreedzame karakter van de E.D.G.?

Belgische zakenlieden ontstend.

«Le Soir» ontving brieven van zakenlieden, die er zich over beklagen, dat de administratie voor Buitenlandse Handel hun vergunningen voor transacties met China weigerden. Op het ministerie zou men beweerd hebben, «dat China ons niet veel in ruil te bieden heeft». Zulke uitlatingen tegenover mensen, die de contracten zo goed als op zak hebben, doen een beetje denken aan die boerin uit Achter-Over-Onder-Olen, die de Antwerpse diertuin bezocht en bij het aanschouwen van een giraf uitriep: «Nee, zo'n beest kan niet bestaan...» «Maar werden de vergunningen verleend?» vraagt Le Soir: De bevoegde dienst van het Ministerie van Economische Zaken weigert op deze vraag te antwoorden. Het is te delicaat, voegt men er aan toe.

Delicaat of niet, hier dient klare wijn geschonken. Terwijl Engeland en de andere Westerse landen een wedren houden naar de Chinese markt, loopt België het gevaar achteraan of zelfs te laat komen.

Wij stellen U voor...

BARON ANTOINE ALLARD.

Heel dikwijls, als we ons blad gaan verkopen of iemand lid willen maken van de vredesbeweging, zetten de mensen grote vragen op, waardoor we beseffen dat we al eens nalaten te spreken over wat dat voor iets is, die Belgische Unie voor de Verdediging van de Vrede, wie daar aan mee doet en wat men bereiken wil.

Om aan deze tekortkoming te verhelpen, zullen we voor onze lezers af en toe de kopstukken van de vrede, in ons land en in de wereld, aan het woord laten. En daar' het een goede gewoonte is te beginnen met de mensen van bij ons, zijn wij gaan aankloppen bij de heer A. Allard, lid van het Uitvoerend Comité der Belgische Unie, lid van de Wereldvredesraad en Katholiek, die ons zeer bereidwillig te woord stond, (zoals journalisten dat zeggen als ze een hoge ome interviewen).

Op onze vraag sinds wanneer het probleem van de wereldvrede hem is gaan bezig houden, antwoordt ons de heer Allard:

«In 1932 waren we enkele katholieken, waaronder Jacques Maritain, die samen de internationale vraagstukken bestudeerden en de middelen zochten om meer sociale rechtvaardigheid in de wereld te doen heersen, en aldus ook de vrede te bevorderen, want het is daarvan dat de vrede afhangt».

«Tijdens de oorlog ben ik twee jaar vrijwilliger-ambulancier geweest in het Franse leger en de Koloniale strijdkrachten. Ik heb in Congo en ook in het Zuid-Afrikaans leger meer van nabij het grenzeloze misdadige van de oorlog gezien, waarbij vrouwen, kinderen, jonge lieden in massa ter dood worden gebracht. Machtiger dan ooit voelde ik de drang naar vrede aan, die de mensen beheerst».

VRAAG: Hoe hebt u dan verder na de oorlog gedacht dit verlangen naar vrede te helpen verwezenlijken.

ANTWOORD: «Met vrienden uit vele landen van de wereld vormden wij een stroming die «Stop War» genoemd werd men kan dat vertalen als «Weg met de oorlog», en die geen beweging in de eigenlijke zin van het woord is. Elkeen ijvert in zijn eigen kring voor meer contact en begrip onder de volkeren en voor sociale rechtvaardigheid. Dat is dus eerder werk in de diepte, dat echter zijn nut heeft».

DAT WAS VEEL «TE VEEL»

VR.: Hoe kwam U er toe samen te werken met de Belgische Unie voor de Verdediging van de Vrede?

ANTW.: «Ik ben ook nog gedurende twee jaar secretaris geweest van de Wereldfederalisten - er zijn talrijke groepen die zich federalist, mondialist enz. noemen en ongeveer hetzelfde nastreven, nl. een wereldregering - ik verdedigde daar mijn mening dat men de dingen bij hun naam moest noemen en in verbanding treden met de Oost-Europese landen, want als we vrede willen is het met hen dat we die moeten sluiten. Maar dat was «te veel» wonden mijn vrienden. Toen in April 1948 te Parijs de grote bijeenkomst der Partijgangers van de Vrede plaats vond, waar de grond-

vesten gelegd werden voor de Wereldvredesraad, nam ik hun uitnodiging aan en ging er heen. Ik zette mij met de mede-wereldfederalisten aan ook bij te zijn, maar zij «waagden» het niet».

VR.: En U zijt dan met de vredesbeweging blijven samenwerken?

ANTW.: Ja, zonder nochtans mijn andere contacten op te geven. Wat men mij als katholiek het meest verwijt, is dat ik met hand en tand strijd voer tegen het Duits militarisme - daar de communisten dat ook doen, zodat we de een voor de andere wekken, zeggen ze. Maar wat willen ze dan? Ons volk heeft zo'n diepe schuw van het Duits militarisme als de volkeren van Oost-Europa, dat hebben we nu eenmaal met elkaar gemeen omdat we de Herrin in feldgrau al tweemaal op de hals gehad hebben en... onderverinding is de beste leermeester.

VR.: Wat denkt U over de Europese Verdedigingsgemeenschap Mr. Allard?

ANTW.: Zij die dat gedrocht verdedigen willen het nu hals over kop doen bekrachtigen omdat ze beseffen dat de openbare mening het geval meer en meer doorziet. Men tracht het verzet te smoren door de stemmen die waarschuwen tegen de gevaren verbonden aan de E.D.C., dood te zwijgen, door manifestaties als deze die te Parijs voorzien was op 13 en 14 Maart, te verbieden. Zulke slinkse handelwijze komt onvermijdelijk aan het licht, daarom is men zo gehaast ons land voor 50 jaar te binden. Dat is echter grof spel spelen en ons volk zou wel eens rekenschap kunnen vragen. Dat is al meer gebeurd».

ZIJ WILLEN HUN BLOEDGELD REDDEN.

De heer Allard wijst dan op het verschijnsel Mac Carthy in Amerika, die duidelijk de vertegenwoordiger is van diegenen die aan de tweede wereldoorlog zwaar verdiend hebben. Thans krimpen zij vol doodsangst ineen bij elk teken van internationale ontspanning, daar zij bang zijn hun bloedgeld te zullen verliezen. (Wij herinneren er in dit verband aan dat Baron

Allard, twee jaar geleden ontslag nam uit de beheerraad van een Belgische ondernemingsmaatschappij, die de aanleg van vliegvelden in West Europa voor rekening van Amerika, had aanvaard - deze daad van de heer Allard sloeg de andere beheerders met verbijstering daar zij aldus zonder de minste omzichtbaarheid voor hun eigen getuuten werden geplaatst).

VR.: Hoe ziet u de toekomst voor de Vrede Mr. Allard?

ANTW.: Daaromtrent ben ik zeer optimistisch getemd. In Europa zullen de volkeren nooit het nieuwe nazi-militarisme aanvaarden, in de handelswereld ontstaat een algemene wedloop voor de hervatting van normale economische uitwisselingen waardoor de werkloosheid kan afnemen, in de koloniale landen hebben de verdruchte en uitgebuite volkeren leren lezen en nadenken over hun lot. zij eisen een menswaardig bestaan en hun onafhankelijkheid. Men kan al deze menselijke eisen die volledig beantwoorden aan het gezond verstand, niet blijven onderdrukken. Zo gaan we dus naar algemene onderhandelingen op wereldschaal, wat het pad naar de vrede moet openen.

Het is duidelijk dat we niet mogen zitten wachten tot het zover is. Elk moet het zijne bijdragen om de noodzakelijke verandering in de atmosfeer teweeg te brengen. Vele geleerden, professoren, wetenschapsmensen, i om zij die het meest rechtvaardigen en grote in de mensheid vertegenwoordigen, zijn dezelfde overtuiging toegedaan. Niemand met gezond verstand gelooft nog aan de peman van een nakende Russische aanval die alleen moet dienen om de volkeren te verdelen en hen te verhinderen klaar te zien».

VR.: Geloof U in de mogelijkheid dat volkeren met een verschillend regiem vreedzaam naast elkaar kunnen leven?

ANTW.: «Ik geloof stellig daaraan. De mogelijkheid met elkaar handel te drijven, elkaar te verrijken met wetenschappelijke en culturele uitwisselingen, bewijst dit reeds. Ik heb ook mijn onderverinding inzake eerbiediging van elkaars opvattingen. Door mijn contact met de communisten in de vredesbeweging heb ik gemerkt hoe sterk zij aan de vrede gehecht zijn en ik ben overtuigd van hun openrechtheid. Steeds en overal heb ik mijn mening kunnen zeggen, ook voor volle zalen, en steeds was er een aanknopingspunt waarin wij het volledig eens waren. Deze overtuiging wordt mij door mijns gelijken nogal kwalijk genomen, maar ik raad hen dan aan de proef te nemen».

HET VLAAMSE VOLK MAG NIET TEN ACHTER BLIJVEN.

«Langs deze weg wil ik nog een oproep doen tot de lezers van «Vrede» talrijk toe te treden tot de vredesbeweging. Slechts wanneer we met honderdduizend zullen zijn zal men luisteren naar onze stem. Het Vlaamse volk dat in gans zijn geschiedenis steeds blij heeft gegeven van zijn liefde tot het goede en het schone in de mens, tot vrijheid en democratie, gaven die alleen tot bloei kwamen tijdens de korte periodes van vrede; dat zo zwaar geleden heeft onder tyrannie en oorlog, geeft thans niet zijn volle kracht in deze wereldstrijd tot verovering van een bestaan in vrede en vriendschap met alle medemens op aarde. Ik hoop dat niet zich zijn taak bewust zal worden en niet ten achter blijven».

Daarop namen we afscheid van Baron Allard, deze ridder zonder wapenuitrusting, die in talrijke geschriften en tekeningen, in woord en daad, de simpele wet van Christus: «Bemint uw broeders», tot levende werkelijkheid wil maken.

DE VERBRANDENDE ASSE.

Verbrandende asse is gevallen op 300 personen. Ze werden onder meer 23 Japanse vissers getroffen: hun huid hangt aan flarden, hun haar valt uit, etterende wonden overdekken hun lichaam. Zij zijn nog niet dood. Maar ze zijn bezig er aan te sterven. Voor sommigen kan het nog vele maanden duren, vooraleer de dood hun uit de marteling verlossen komt. Een inwoner van Hiroshima heeft er zes jaar over gedaan alvorens de genade van de dood over hem kwam.

Deze vissers bevonden zich op ongeveer 140 Km. van de ontploffing. Dat betekent, mensen uit Gent en Brugge en Aalst en Kortrijk: als zo'n bom op Antwerpen neerkomt, dan zult ook gij verbranden.

Weet dan, dat in het Engelse parlement Lord Nathan de vraag stelde, of Antwerpen voldoende beschermd is tegen atoombomvallen.

Wij zullen hem antwoorden: neen, Antwerpen is niet beveiligd; geen enkele inwoner van ons land is beveiligd tegen atoombommen.

ONTMOETING TE PARIJS.

— Op 20 en 21 Maart werd te Parijs een Internationale Conferentie tegen de E.D.G. gehouden onder voorzitterschap van de Belgische socialistische senator Rolin. Deze Conferentie ging door op initiatief van 33 Franse personaliteiten, onder wie: Ed. Daladier (rad.) gewezen eerste minister, Soustelle en Michelet (gaullisten) gewezen ministers en de gedeputeerden Bardoux (onafh.), Bouret (chr. dem.), Casanova (com.), enz.

Parlementairen van alle gezindheden namen er aan deel uit de zes betrokken landen: Frankrijk, Duitsland, België, Nederland, Luxemburg evenals uit Engeland. De Conferentie is eenparig tot een motie van verzet tegen de E.D.G. gekomen en heeft bijzonder grote weerklink gevonden.

Verantw. uitg. Rest Michaux
Visitandinestraat, 12 Brussel.